

усвояване на природното пространство на Сливенската планина и превръщането му в етнокултурно чрез въплащаването на наследените представи и знания в топоними и хидроними и утвърждаването им в семантични пространствени ядра. Но и посочените няколко примера са достатъчно показателни за основния принцип в този процес, чрез който са съхранява и възпроизвежда многопластова културна и историческа информация във фолклорната история.

Подчертано динамичен е този процес в третото пространствено ниво на Сливенската планина - нейното било. Няма да разглеждам проявите му поотделно за всеки топоним или хидроним. По-скоро искам да подчертая тяхното семантизиране и мястото им като цяло в най-високото реално пространство. Преобладаващо това се осъществява чрез хайдушкия фолклор и по-точно чрез хайдушката фолклорна история. (Демирев 2006) Почти всички хайдушки топоними и хидроними се намират ГОРЕ на най-високото. Утвърждаването им в пространствената организация се реализира на базата на наследената информация за всеки от тях, както и на битувашата абстрактност, свързана с наследените митологични представи. Така това пространство се осмисля като хайдушко пространство. Негови елементи са хайдушките сборища, хайдушките пътища и пътеки, хайдушките скривалища /за хайдутите и за хайдушкото имане/, хайдушки пещери, изворчета, кладенчета, засади, места на сражения, черкви, манастирища, калета, върхове, скални образувания и т.н. Трябва да се отбележи, че в повечето случаи хайдушкото пространство се проектира върху конкретното реално пространство, „следва“ неговата организация в етнокултурологичен план, наследява и осмисля напластената и съхранена историческа и културна информация и така „формира“ „своя“ пространствен модел. Най-важният организиращ елемент в него е хайдушкото сборище. То е